

BEZRADNÍK

„Jednejme se dětmi tak, jak bychom chtěli, aby ostatní jednali s námi.“

**Sjednocení pravidel jednání s dětmi, vytvořené na základě kurzu
komunikačních dovedností PhDr. Jany Nováčkové, Csc.**

1. Tvořte s dětmi pravidla společně

- děti jen lehce směřujte k podstatným věcem
- pokud děti pravidla spoluvytvářejí, spíše je respektují
(př. „Co myslíte, je dobré běhat po schodech? Proč ne?“)

2. Přistupujte k dětem jako k samostatným zodpovědným jedincům

- neřešte problémy za ně, ale s nimi
- když vytrváte, budete překvapeni schopnostmi dětí
- i když tušíte úmysl, buďte trpělivý
(př. Zapomněl sis uklidit lavici, prosím, dej to do pořádku.“)

3. Nedělejte soudce, ale pouze opěrný bod

- veďte dítě k tomu, aby směřovalo své vnímání k původci problému
- pomáhejte vyventilovat zlobu oběma stranám, a to vhodným sociálně přijatelným způsobem
- využívejte dramatizaci situace

4. Netrestejte, trest zastavuje, ale nebuduje

- nechte pocítit přirozený důsledek
(př. „Ano, vylil jsi to, nic se neděje, dej to prosím do pořádku.“
„Zatím se ti to nedaří, raději pojď se mnou za ruku.“)

5. Nehodnoťte, ale používejte JÁ výrok

- pomozte dětem najít řešení, jak věc napravit
- slovy „TY jsi zlobivý...“ vytváříte neodpustitelný předsudek
(př. „Já se opravdu zlobím, vadí mi, když...“
„Nelíbí se mi, co děláš, dej to do pořádku.“)

6. Při emocích dítěte používejte empatii

- nehodnoťte city, dítě má nárok na vztek
- pomozte mu najít společensky přijatelný způsob, jak emoce ventilovat (zadupat, zakřičet, čárat na papír, „vypsat“ vztek na papír apod.)

7. Používejte ocenění, nechvalte za přirozené věci

- pokud se dítěti něco daří, buďte konkrétní, užívejte popisný jazyk
- př. místo „Ty jsi šikovný.“ použijte „Všechny příklady jsi spočítal dobře.“
„Cením si tvé snahy, není jednoduché napsat celý diktát bez chyby.“

8. Vracejte otázky zpět

- nechte děti hledat souvislosti („Proč myslíš, že...?“), budete překvapeni dětskou dedukcí
- neved'te dlouhé přednášky, děti vás stejně nevnímají, mnohem více se naučí prožíváním, děláním, hraním
- nedávejte nevyžádané rady, nechte dětem zažít vlastní pokus – omyl, potom nasměrujte
(př. „Zkusil jsi už ...?“ nebo „Někdy pomůže, když ...“)

9. Tvořte pozitivní věty a podávejte krátké informace

- (př. „Jirko, židle!“ nebo „Zábradlí!“ namísto „Nespadni ze schodů!“ nebo „Zase se houpeš, kdy se to odnaučíš?“)

10. Při oprávněných požadavcích dejte na výběr

- pokud situace opravdu „skřípe“, sdělte stručně a jasně: „Já se zlobím a očekávám ...“
- buďte důslední, pevné hranice děti uklidňují
(př. „Napravíš to sám nebo chceš pomoci?“)

Učte děti radovat se ze života, staňte se sami dětmi, obohatí to obě strany!

Bud'te dítěti průvodcem ve složitém světě, ne vůdcem!